

Arrest

nr. 232 741 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 augustus 2019 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling in België en dient zij een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.2 Na consultatie van de EURODAC-databank op 28 augustus 2019 blijkt dat van de verzoekende partij op 3 december 2018 in Griekenland en op 2 augustus 2019 in Oostenrijk vingerafdrukken waren genomen.

1.3 Op 16 september 2019 beslist de dienst Voogdij van de FOD Justitie na medisch onderzoek dat de verzoekende partij ouder dan 18 jaar is. Haar plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij vervalt van rechtswege.

1.4 Op 25 september 2019 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Griekse en aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 3.2 *juncto* 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Op 8 oktober 2019 weigeren de Griekse autoriteiten het aan hen gerichte verzoek.

1.5 Op 26 september 2019 weigeren ook de Oostenrijkse autoriteiten het aan hen gerichte verzoek, met verwijzing naar artikel 8.4 van de Dublin III-verordening, gelet op de mogelijke minderjarigheid van de verzoekende partij. Zij menen dat een medische leeftijdsbepaling essentieel en noodzakelijk is. Op 3 oktober 2019 richten de Belgische autoriteiten een vraag tot heronderzoek van het terugnameverzoek op grond van artikel 5.2 van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van de Dublin III-verordening. Op 25 oktober 2019 aanvaarden de Oostenrijkse autoriteiten het aan hen gerichte verzoek overeenkomstig artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening.

1.6 Op 3 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 februari 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : S(…)

voornaam : H(…) A(…)

geboortedatum : (…).1998

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S(…), H(…) A(…), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 28.08.2019 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 28.08.2019 diende hij formeel een verzoek internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde Vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 02.08.2019 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene op 03.12.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Griekenland.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 20.11.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet eind 2018 en via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij vier maanden in Athene verbleef alvorens Griekenland te verlaten en via Servië naar Oostenrijk te reizen, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Oostenrijk na twee dagen verliet en via Duitsland naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij mensen hoorde spreken over België en ze vertelden dat het een beter land was dan andere. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij niet van plan was er een verzoek in te dienen.

Op 25.09.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Griekse en Oostenrijkse instanties. Op 08.10.2019 ontvingen we een weigering van de Griekse instanties omdat ze geen terugnameverzoek ontvingen van de Oostenrijkse instanties. Op 26.09.2019 ontvingen we een weigering van de Oostenrijkse instanties. Op 24.10.2019 werd een verzoek voor herziening gericht aan de Oostenrijkse instanties, die 25.10.2019 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij

door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Bij zijn aanmelding op 28.08.2019 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op (...).2002. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 13.09.2019 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een grote wetenschappelijke zekerheid dat S(...) H(...) Ali op datum van 13-09-2019 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is." De ingestelde voogdij werd opgeheven.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij niet van plan was om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Dat de betrokkene liever een verzoek voor internationale bescherming indient in België dan in Oostenrijk doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De Oostenrijkse instanties stemden op 25.10.2019 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 3.2 van Verordening 604/2013 : "Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan." Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum

Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2018 update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport stelt dat personen, die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen (pagina 45).

Wat de opvangfaciliteiten betreft, meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra variëren maar dat de omstandigheden in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 79).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg wettelijk is gewaarborgd (pagina 84). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn gehoor maakte betrokkene melding van een aantal gezondheidsproblemen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 werkdagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de luchthaven van Wenen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in het voormelde artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de Opvangrichtlijn 2003), van artikel 41 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur. Tevens verwijst zij naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat (...)

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat (...)

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering

voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat : (...)

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat (...)

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een overdracht naar Oostenrijk geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een overdracht naar Oostenrijk, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: "De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448)."

De situatie waarin Verzoeker terecht dreigt te komen in Oostenrijk is onder meer als volgt:

1) Gebrekkige toegang tot rechtsbijstand en gebrekkige beroepsprocedure:

Asielzoekers in Oostenrijk hebben gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel wegens een gebrek aan rechtsbijstand. Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Austria, 16 April 2019", blz. 28-30: "During the regular procedure at the BFA, asylum seekers are offered free legal advice at the branch offices of the BFA. Asylum seekers have to travel to the BFA which may be difficult when their place of residence is far away from the office or in remote areas. (...) This offer of free legal advice does not meet the needs of asylum seekers, however. Verein Menschenrechte Österreich, which currently receives most of the funding for legal assistance in the first instance procedure, is not regarded as very helpful or committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior. For instance, the call for AMIF proposals mentions that legal advice provision should be organised in cooperation with the authorities. Furthermore, these legal advisers have to provide information to asylum seekers on voluntary return assistance and send asylum seekers to voluntary return projects (which are organised by the same organisation) during the asylum procedure. The founder and Director Verein Menschenrechte Österreich has met criticism with the argument that challenging negative decisions has no prospect of success. In addition, the organisation takes a different approach from others, holding that not everyone seeking asylum is entitled to it. However, the task of a legal advisor and/or representative is to represent a client rather than judge in appeal proceedings" Samenvattend is de aangeboden juridische bijstand niet onafhankelijk, moeilijk toegankelijk voor asielzoekers toegewezen aan opvangcentra in afgelegen

regio's, en wordt al te makkelijk beslist dat ze procedure van de asielzoeker toch geen enkele kans op slagen heeft. In het stadium van de beroepsprocedure wordt eveneens bijzonder ontoereikende juridische bijstand voorzien; de bijstand dient zelfs niet te worden geleverd door een jurist: "Legal advisers do not need to be lawyers or experienced in refugee and asylum law. 3 years of practical experience in aliens law matters is a sufficient qualification for persons with a University degree other than law, while 5 years of practical experience in aliens law matters suffice for persons without a University degree " (blz. 30 AIDA rapport). Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures. Aangezien verzoeker geen inkomen heeft, is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure. Dat het AIDA-rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken. Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van verzoeker door de Oostenrijkse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

Er is bovendien een gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht. Tegen een negatieve beslissing opkomen in de asielprocedure is conform de Oostenrijkse wetgeving een beroepsprocedure voorzien bij de Federaal Administratieve Rechtbank (Bundesverwaltungsgericht). Deze rechtbank kan echter enkel nagaan of de bestreden beslissing Federale wetgeving schendt, en kan de correctheid van de beslissing zelf aldus niet nagaan. De voorziene beroepsprocedure is aldus geen effectief rechtsmiddel. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, March 2015, blz. 26: "The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit, in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately. The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately."

2) Structurele tekortkomingen in de asielprocedure en receptieomstandigheden:

In Oostenrijk is er een gebrek aan neutrale tolken tijdens de asielprocedure. Asielzoekers worden bij de interviews in hun asielprocedure immers bijgestaan door tolken waarvan de neutraliteit noch de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, 16 April 2019, blz. 24 (eigen onderlijning): "Interpreters are provided by the BFA. Interpreters are available for most languages of the countries of origin, but interviews may also be conducted in a language the asylum seeker is deemed to understand sufficiently. With regard to countries with higher numbers of asylum seekers this practice is still not satisfactory (e.g. Chechen refugees are often interviewed in Russian). Asylum seekers from African countries are often interviewed in English or French, languages they are supposed to understand. Asylum seekers are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter. There are no standards for the qualification of interpreters in asylum procedures. Interpretation is often not done by accredited interpreters; usually persons with the requested language knowledge are contracted on a case-by-case basis »

Uit zowel het ECRE-rapport (European Council on Refugees and Exiles, Navigating the Maze: Structural Barriers to Accessing Protection in Austria, December 2015, available at: <https://www.refworld.org/docid/568fd4324.html>) als het laatste "AIDA-rapport zoals hierboven weergegeven, blijkt dat personen die een opvangstructuur hebben verlaten voor meer dan 3 dagen, uitgesloten worden van het recht op opvang: p. 72 AIDArapport: "Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker: 233 [...] (b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care; » Vrij vertaald : « Het recht op materiële opvang kan worden ingetrokken als de asielzoeker: [...] (b) Het toegewezen centrum verlaat voor meer dan 3 dagen omdat hij in voorkomend geval geacht wordt niet langer nood te hebben aan Basiszorg. » Uit de beide rapporten, blijkt verder dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing tot uitsluiting, die vaak arbitrair is: Zie ECRE-rapport: « 5. Reduction and withdrawal of

reception conditions Any formal decision to reduce or withdraw conditions can be appealed to an Administrative Court.¹⁶⁶ However, a reported problem is the fact that conditions are often reduced or withdrawn without a formal written decision, so there is no way of challenging the decision.¹⁶⁷ Another issue facing applicants is the fact that the grounds under which someone can have his or her conditions reduced or withdrawn are interpreted in a very broad manner with little oversight. For example, NGOs reported a case of an unaccompanied child having conditions withdrawn for smoking inside the centre, thereby breaking house rules.¹⁶⁸ Legal aid should be available to challenge a decision to withdraw care, but there have been reported cases whereby legal assistance has not been provided.¹⁶⁹ In accordance with EU law, decisions for reduction or withdrawal of material reception conditions shall be taken individually, objectively and impartially and reasons shall be given, taking into account the particular situation of the person concerned, as well as the principle of proportionality. If a decision is taken to reduce or withdraw conditions, states are still obliged to ensure access to health care and a dignified standard of living for all applicants. The reduction or withdrawal of conditions in Thalham and Bad Kreuzen In both Thalham and Bad Kreuzen, conditions can be reduced and withdrawn, mainly for breaking house rules and for leaving the centres for more than 48 hours. In Thalham, if people leave for more than 48 hours, conditions are withdrawn, however, if the person comes back within three days, conditions are reinstated. In Bad Kreuzen, if a person is gone for more than 48 hours he or she will lose his or her place[...] Given the extreme consequences of withdrawing reception conditions, the recast Reception Conditions Directive only allows for this in “exceptional and duly justified cases”; save from when the applicant has concealed financial resources. In line with the obligation to state the reasons for a decision under the recast Reception Conditions Directive and the general EU law principle on the right to good administration, it is essential that reasons are given as some of the various provisions which allow for the reduction or withdrawal of material reception conditions could be considered as arbitrary and open to abuse. » “Vrij vertaald: Beperking en intrekking van recht op opvang: Elke formele beslissing om de opvang te beperken of in te trekken kan worden aangevochten voor de administratieve rechtbank. Echter, er wordt aangegeven dat de opvang vaak wordt beperkt of ingetrokken zonder enige formele beslissing, zodat deze laatste ook niet kan aangevochten worden. Een ander probleem voor de asielzoekers is dat de gronden voor beperking of intrekking heel ruim worden geïnterpreteerd met nog weinig overzicht. Zo meldde een NGO dat een niet-begeleide minderjarige was uitgesloten van de opvang omdat hij had gerookt in het centrum en de huisregels had geschonden. Juridische bijstand zou moeten beschikbaar zijn om de beslissing aan te vechten maar er werden gevallen gemeld waarin deze niet werd verleend. Volgens de Europese wetgeving moeten beslissingen voor beperking of intrekking van de materiële opvang individueel, objectief en onpartijdig worden genomen en moeten de motieven rekening houden met de persoonlijke situatie van de asielzoeker en proportioneel zijn. Als een beslissing wordt genomen moet de toegang tot medische hulp en een menswaardige levensstandaard gehandhaafd worden voor alle betrokkenen. De beperking of intrekking van de opvang in Thalham en Bad Kreuzen : Zowel in Thalham en Bad Kreuzen wordt de opvang beperkt of afgeschaft voornamelijk wegens het schenden van het huisreglement of de afwezigheid uit het centrum voor meer dan 48 uren. Als er in Thalham mensen vertrokken voor meer dan 48 uur wordt het recht op opvang ingetrokken, tenzij ze terugkomen binnen 3 dagen. Als iemand langer dan 48 afwezig is in Bad Kreuzen verliest deze zijn plaats. Gezien de extreme gevolgen van het verlies van het recht op opvang vereist de Opvangrichtlijn dat dit enkel in “uitzonderlijke en gestaafde gevallen” zou gebeuren, tenzij in het geval dat de asielzoeker over voldoende middelen beschikt. Conform aan de motiveringsverplichting voorzien in de Opvangrichtlijn en het EG recht in het algemeen, moeten de redenen gegeven worden waarom het recht op opvang wordt beperkt of ingetrokken omdat de gronden voor intrekking/beperking arbitrair en vatbaar voor misbruik kunnen zijn.” Zo ook AIDA, p.74 : « Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict” Vrij vertaald: “De procedure waarborgen in geval van een beperking of intrekking van het recht op opvang voldoen niet aan art. 20 van de Opvangrichtlijn. In sommige federale provincies wordt beslist tot de beperking of intrekking van de opvang zonder de asielzoeker te horen en zonder kennisgeving van enige schriftelijke beslissing. In sommige federale provincies wordt deze laatste enkel verstrekt op verzoek van de asielzoeker. Het is ook al voorgekomen dat het recht op opvang werd ingetrokken voor een hele groep asielzoekers naar aanleiding van een gewelddadig conflict in een opvangcentrum, zonder dat de specifieke rol van elk individu werd onderzocht.” Zelfs indien verzoeker niet zou worden uitgesloten van het recht op opvang, dan nog blijkt dat dit laatste niet gegarandeerd is in Oostenrijk Zie AIDA, p. 70: « Asylum seekers returned to Austria from other Member States may face obstacles to

getting full Basic Care after arrival. Sometimes free places in the Federal province they are assigned to are not available. Therefore it happens that they stay in the transit zone of the airport (Sondertransit) voluntarily and wait for the renewal of their entitlement to Basic Care, although they stay in a closed centre in the meantime. » Vrij vertaald : « Asielzoekers die overgedragen worden aan Oostenrijk door een andere Europese lidstaat kunnen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot Basiszorg. Soms zijn de plaatsen in de federale provincie waaraan ze worden toegewezen niet beschikbaar. Als gevolg hiervan verkiezen zij in de transitzone of de luchthaven (Sondertransit) te blijven, ook indien zij op dat ogenblik in een gesloten centrum verblijven.” Toegang tot medische verzorging : Indien verzoeker geen toegang heeft tot een opvangstructuur heeft dit ook onmiddellijk gevolgen voor zijn toegang tot medische hulpverlening : Zie AIDA, p. 85 : « Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment or cures that are not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.²⁷⁸ In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than 2 days, they will not receive medical assistance, because it is assumed that they have the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station” Vrij vertaald: “Elke asielzoeker die Basiszorg krijgt heeft een gezondheidsverzekering. Behandelingen die niet vallen onder deze verzekering kunnen op verzoek worden betaald door de federale provincies. Als Basiszorg wordt ingetrokken zijn de asielzoekers nog steeds gerechtigd op dringende medische hulp. In de praktijk is deze bepalingen niet altijd gemakkelijk toepasbaar. Als een asielzoeker zijn recht op Basiszorg heeft verloren door zijn gewelddadig gedrag of door zijn afwezigheid uit het centrum voor meer dan 2 dagen, zal hij geen medische hulp krijgen omdat ervan wordt uitgegaan dat hij een beroep kan doen op de medische verzorging in het centrum. Maar omdat deze asielzoekers niet langer geregistreerd zijn in het centrum zullen zij ook niet meer gerechtigd zijn op enige medische begeleiding daar. Zonder gezondheidverzekering of zonder toegang tot een medische afdeling.” Inkomsten uit tewerkstelling: Verzoeker kan bij een terugkeer naar Oostenrijk niet zelf voorzien in volwaardig levensonderhoud omwille van de beperkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt zowel in feite (taal, diploma, werkervaring) als in rechte: Zie AIDA, p. 82: “In addition, a 2004 ordinance includes further restrictions for the access to the labour market for asylum seekers, by limiting employment to seasonal work either in tourism, agriculture or forestry.²⁶⁵ These seasonal jobs are limited by a yearly quota for each federal province and can only be issued for a maximum period of 6 months. A further problem for asylum seekers working as seasonal workers is the regulation in the Basic Care Acts of the state and the federal provinces that requires a contribution to Basic Care, if asylum seekers have an income. In practice, there is only an allowance of €110 left to asylum seekers in most of the federal provinces, while the rest of the money earned contributes to the cost of reception.²⁶⁶ If they have been receiving an income for more than 3 months, Basic Care support is no longer provided. If the asylum seeker asks for readmission into Basic Care after they have finished the employment, cash contributions to the provision of Basic Care are demanded. In fact, it is assumed by the authorities that only about €550 (1.5 times the basic provision amount) per month have been spent by the asylum seeker on subsistence and accommodation during the period of employment. Income exceeding this amount is deducted from the allowance received under Basic Care from that time onwards until repaid. This request of contribution causes many problems, as in reality the asylum seekers have spent the money earned and do not have sufficient means to survive the following months.” Vrij vertaald: “Bovendien heeft een ordonnantie uit 2004 de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers nog meer beperkt door deze te beperken tot seizoensarbeid hetzij in het toerisme, de landbouw of de bosbouw. Deze seizoensarbeid wordt beperkt tot jaarlijkse quota voor elke federale provincie en kan enkel worden verricht voor maximaal 6 maanden. Een verder probleem is dat de asielzoekers die werken als seizoensarbeiders onder de wetgeving inzake de Basiszorg zelf een bijdrage moeten leveren als zij een inkomen hebben. In de praktijk hebben de asielzoekers enkel een bedrag van 110 EUR terwijl de rest van hun loon opgaat aan de kosten voor huisvesting. Als ze een inkomen genieten voor meer dan 3 maanden, zijn ze niet langer gerechtigd op enige tegemoetkoming door de Basiszorg. Als de asielzoeker vraagt om terug toegelaten te worden tot de Basiszorg na het verlies van zijn werk, moet hij bijdragen betalen in cash. In de praktijk gaat men ervan uit dat de asielzoekers slechts 550 EUR (1.5 x het bedrag voor basisvoorzieningen) per maand hebben betaald om te voorzien in hun levensonderhoud gedurende hun periode van tewerkstelling. Het inkomen dat zij daarboven hebben verdiend wordt afgetrokken van de tegemoetkomingen onder de Basiszorg, terwijl de asielzoekers in werkelijkheid het geld dat zij hebben verdiend hebben uitgegeven en dus niet voldoende middelen over hebben om de daaropvolgende maanden te overleven.”

De bestreden beslissing luidt dat het Hof oordeelde dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU handvest. De Belgische overheid verwijst naar slechts één landrapport over Oostenrijk om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer geen onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan. Uit voormelde rapporten blijkt echter dat verzoeker bij zijn terugkeer dreigt verstoten te worden van opvang en medische verzorging. Evenmin is het economische klimaat in Oostenrijk van die aard dat hij zelf in een volwaardig levensonderhoud zou kunnen voorzien. De Belgische overheid laat voormelde problematiek onverlet in de bestreden beslissing. Deze laatste is bijgevolg behept door een onzorgvuldig onderzoek naar de eventuele gevolgen van een terugkeer naar Oostenrijk. Voormeld gebrek kan niet worden ongedaan gemaakt door in het kader van de onderhavige procedure alsnog te argumenteren waarop het recht op opvang/medische verzorging in het individuele geval van van verzoeker niettemin gegarandeerd zou zijn. Aldus zijn er ernstige middelen voorhanden om de bestreden beslissing onwettig te verklaren.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing biedt geen enkele (individuele) garantie ten aanzien van Verzoeker. Bovendien moet er worden opgemerkt dat de Oostenrijkse autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen de overdracht van verzoeker naar Oostenrijk.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Oostenrijk. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Oostenrijk. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Oostenrijk bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Oostenrijk wordt overgedragen.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Uit het bovenstaande volgt tevens dat aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Oostenrijk wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak:

zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218). Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Oostenrijk en houdt andere informatie achter. Het vertrouwensbeginsel dat Oostenrijk gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM. Aldus is voormelde motivering niet afdoende. Zodat, de overdracht naar Oostenrijk in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat verwerende partij ten onrechte concludeert dat uit het door haar geciteerde rapport niet kan worden afgeleid dat sprake is van systemische en structurele tekortkomingen op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en van de onthaal - en opvangvoorzieningen in Oostenrijk.

De analyse van het in de bestreden beslissing geciteerde AIDA rapport en de analyse van het ECRE rapport dat de Belgische overheid om evidente redenen niet aanhaalt, leiden wel degelijk tot de conclusie dat er in Oostenrijk sprake is van structurele tekortkomingen in de asielpprocedure die ertoe leiden dat een overdracht aan Oostenrijk verzoeker zou blootstellen aan een ernstig risico van schending van zijn grondrechten vervat in het EVRM en het EU-Handvest.

Bovendien moet er rekening worden gehouden met de recent gewijzigde omstandigheden in Oostenrijk, waar sinds eind 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering zetelt. Deze regering heeft alvast aangekondigd het asielsysteem grondig te willen hervormen en verstrengen, en heeft via enkele recente voorstellen daad bij het woord gevoerd met als gevolg tekortkomingen in de huidige Oostenrijkse asielpprocedure. Verzoekers om internationale bescherming ervaren immers aanzienlijke moeilijkheden om toegang te krijgen tot de Oostenrijkse asielpprocedure. Zo moeten zij na de indiening van hun verzoek vaak maandenlang wachten voor ze voor een eerste interview (Erstbefragung) uitgenodigd worden. Hoewel dit eerste interview in theorie door de politiediensten zou moeten worden uitgevoerd op het ogenblik dat de asielzoeker zijn verzoek tot internationale bescherming indient, blijkt uit de fact-finding mission van ECRE dat de politiediensten dit interview niet afnemen. Tot op het ogenblik van dat eerste interview beschikken asielzoekers niet over documenten die hun status van verzoeker om internationale bescherming bevestigen, en zolang hebben zij geen toegang tot de basisvoorzieningen (ECRE-rapport, p. 13). Oostenrijk schendt hiermee onder meer artikel 5 van Richtlijn 2013/32/EU. Het ECRE-rapport concludeert dat de vertragingen in de toegang tot de Oostenrijkse asielpprocedure, in combinatie met de priorisering van uitgaande Dublin-procedures, verzoekers om internationale bescherming in een "state of prolonged legal limbo" brengt, en dat "these deficiencies are liable to deprive refusees from real and effective enjoyment of the fundamental right to asylum as well as their rights under the recast Reception Conditions Directive" (ECRE-rapport, p. 26, eigen onderlijning). Eveneens problematisch is de systematische vrijheidsbeneming van asielzoekers die bij de politiediensten hun verzoek om internationale bescherming indienen. Zonder aanhoudingsbevel worden deze personen tot 48 uur van hun vrijheid beroofd. De wettelijke basis hiervoor, de Aliens Police Act, staat deze administratieve vrijheidsbeneming onder meer toe wanneer een terugkeerprocedure of deportatie verzekerd moeten worden en er een risico op onttrekking bestaat. Artikel 76(3) van de Aliens Police Act bevat een niet-limitatieve lijst van criteria om het risico op onttrekking te bepalen. Door de brede en ongelimiteerde reikwijdte van deze bepaling beschikken de autoriteiten over een ongeoorloofde discretionaire bevoegdheid om tot detentie over te gaan (ECRE-rapport, p. 14-15). Het is duidelijk dat deze systematische detentie van verzoekers om internationale bescherming een ernstige schending van hun persoonlijke vrijheid inhoudt, en daarom een schending van artikel 6 EU-Handvest is. Beide rapporten spreken ook van ernstige tekortkomingen

op het vlak van juridische bijstand van verzoekers om internationale bescherming tijdens de asielprocedure. Uit een recente survey van het Mixed Migration Platform¹ blijkt dat amper de helft van de verzoekers tijdens hun procedure toegang hebben gehad tot juridisch advies. Een van de meest genoemde redenen hiervoor is het gebrek aan informatie over het bestaan van en de toegang tot juridische dienstverlening. In eerste aanleg wordt juridisch advies geleverd in zijkantoren van de asielinstanties zelf, die erg moeilijk bereikbaar zijn voor asielzoekers die zich in afgelegen centra bevinden. Nog frappanter is het dat de organisaties die de asielzoekers juridisch advies verlenen in feite gecontracteerd worden door de overheid en eveneens in samenwerking met de overheid werken. Als gevolg daarvan moeten de adviesverleners de asielzoekers o.a. verplicht informeren over projecten van vrijwillige terugkeer. Het AIDA-rapport stelt dat de organisaties die juridisch advies verlenen over het algemeen niet erg geëngageerd zijn in de bescherming van de rechten van asielzoekers. Asielzoekers worden tijdens hun interview(s) in eerste aanleg niet vergezeld door een raadsman. Na een negatieve beslissing kunnen verzoekers om internationale bescherming in principe beroep doen op juridisch advies en juridische bijstand door NGO's (op private advocaten kan dit slechts op eigen kosten). Ze hebben niet de keuze door welke NGO zij willen worden geadviseerd of bijgestaan. De adviesverleners in deze NGO's dienen geen advocaten te zijn. De vergoeding voor de juridische bijstand van asielzoekers is erg laag en vermindert bovendien wanneer een welbepaald aantal personen bijgestaan wordt, waardoor sommige NGO's adviesvragen afwijzen om onder dit aantal te blijven. Het is duidelijk dat al deze zaken een erg negatieve impact hebben op de toegang tot en de kwaliteit van de juridische bijstand. Oostenrijk schendt hierdoor onder meer de artikels 19, 20 en 22 van Richtlijn 2013/32/EU. 2. Problemen met de huidige opvangvoorzieningen en -voorwaarden Om beroep te kunnen doen op de sociale voorzieningen in Oostenrijk, moeten verzoekers om internationale bescherming onder het Basic Care-systeem vallen. Het AIDA-rapport haalt meteen een eerste probleem aan met betrekking tot de toegang tot dit systeem, nl. het feit dat men hier pas toegang toe krijgt wanneer men officieel geregistreerd is als verzoeker om internationale bescherming. Dit is in Oostenrijk evenwel pas het geval wanneer het verzoek door de instanties officieel geregistreerd is (dit is niet op het moment van het verzoek zelf) en wanneer de asielinstanties vervolgens instructies hebben gegeven aan de public security officer over de te nemen stappen. Door deze beperking schendt Oostenrijk artikel 17(1) van richtlijn 2013/33/EU. Een andere beperking, die verzoekende partij rechtstreeks dreigt te treffen, is het feit dat verzoekers om internationale bescherming die in Oostenrijk aankomen met een visum uitgesloten worden van het Basic Care-systeem omwille van het feit dat zij bij het verkrijgen van hun visum aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen moesten voldoen. Deze beperking wordt strikt toegepast. Ook aan Oostenrijk overgedragen verzoekers om internationale bescherming ondervinden moeilijkheden om toegang te krijgen tot het Basic Care-systeem. Niet zelden dienen zij bij gebrek aan plaats in de transit-zone van het vliegveld te blijven, in een gesloten centrum, in afwachting tot hun toegang tot basic care. Naast een gebrek aan huisvesting en andere materiële ondersteuning impliceert de uitsluiting van de basic care dat verzoekende partij slechts beroep zou kunnen op spoedeisende medische zorgen en essentiële behandelingen (al is ook toegang tot die essentiële zorg in de praktijk erg moeilijk, zo stelt het AIDA-rapport vast. Er is bovendien een ernstig tekort aan gespecialiseerde hulp voor getraumatiseerde verzoekers om internationale bescherming en aan zorg en behandeling voor psychische problemen, waardoor asielzoekers in Oostenrijk maanden tot zelfs een jaar moet wachten om in aanmerking te komen voor psychotherapie. Dit is in strijd met de verplichting van artikel 19(2) van richtlijn 2013/33/EU. In het licht van de ernstige traumatische problemen ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan waarmee Verzoeker te kampen heeft en van de onbeschikbaarheid van de nodige behandeling in Oostenrijk, zou een overdracht aan Oostenrijk impliceren dat verzoeker verstoken blijft van de door zijn psycholoog noodzakelijk geachte behandeling, met ernstige gevolgen voor het psychisch en algemeen welzijn van verzoeker als gevolg.

Andere problemen waarmee verzoekers en verkrijgers van internationale bescherming in Oostenrijk te kampen hebben betreffen problemen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en de mogelijkheden tot familiehereniging voor verzoekers van internationale bescherming. Hoewel asielzoekers in theorie toegang hebben tot de arbeidsmarkt vanaf drie maanden na de registratie van hun verzoek om internationale bescherming, is die toegang onderhevig aan ernstige beperkingen. Zo kunnen zij pas solliciteren voor een vacante betrekking voor zover deze vacature niet Oostenrijkse kandidaten of EU-migranten ingevuld wordt. Deze beperkingen staan op gespannen voet met artikel 15(2) richtlijn 2013/33/EU. Een wetswijziging in juni 2016 heeft de mogelijkheden en de voorwaarden tot familiehereniging aanzienlijk verstrengd. Zo moeten de verzoekers zelf instaan voor de kosten die gemaakt moeten worden om de familiebanden aan te tonen. Bovendien bestaan zeer strikte en korte termijnen om het verzoek tot familiehereniging in te dienen. Deze al te korte termijnen zijn onderhevig aan kritiek van NGO's en staan op gespannen voet met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 EU-Handvest.

Verdere verstrenging van de Oostenrijkse asielsysteem : in Oostenrijk is al een hele tijd een tendens merkbaar in de richting van een verstrenging van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Deze tendens uit zich in verschillende voorstellen tot wijziging (lees: verstrenging) van de asielwetgeving, wijzigingen die ernstige vragen doen rijzen naar hun conformiteit met de Europese richtlijnen en de fundamentele grondrechten. Zo plaatste ECRE vorig jaar ernstige vraagtekens bij een voorstel tot beperking van de bewegingsvrijheid van asielzoekers in Oostenrijk: "After passing the admissibility procedure, an asylum seeker may be ordered by the Federal Agency for Immigration and Asylum (BFA) to reside in a specific place for reasons of public interest or public order, or for the rapid processing and effective monitoring of the asylum application. The proposal specifies that an individual's compliance with his or her obligations is to be a factor relevant to the assessment of the need for effective monitoring of the application. A similar requirement to reside in a special location is introduced for persons issued a return order, where there is either no period for voluntary departure or that period has expired. The proposal adds non-compliance with the aforementioned obligations to reside in a specific place as a ground for detention of asylum seekers. According to the bill, individuals who do not comply with the aforementioned obligations to reside in a specific place may be imposed a fine ranging from 100 to 1,000€. Repeated infringements of these obligations may lead to a higher fine of up to 5,000€ or imprisonment. The proposal has been sharply criticised by civil society for exceeding the scope of permissible restrictions on movement, as well as detention powers, in the Reception Conditions Directive. UNHCR X - Pagina 11 also highlights that these measures do not respect the right to free movement as guaranteed by the 1951 Refugee Convention." Verder moet rekening worden gehouden met de op til zijnde hervormingen van het Oostenrijkse asielsysteem. Immers, zoals gezegd heeft Oostenrijk sinds december 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering. De partijen in kwestie hebben tijdens de verkiezingscampagne sterk ingezet op de strenge aanpak van migratie en de inperking van de rechten van asielzoekers. De regering heeft meteen na haar aantreden de daad bij het woord gevoerd en heeft al verschillende onrustwekkende voorstellen en aankondigingen van verstrenging van het asielbeleid gedaan. Verschillende van deze voorstellen houden een ernstig risico in op een schending van de fundamentele rechten van asielzoekers. In een zeer recent voorstel van de regering, dat momenteel voorligt bij het Oostenrijkse parlement, wordt het onder meer mogelijk gemaakt om liquide middelen - tot €840 - van verzoekers om internationale bescherming in beslag te nemen. Daarnaast zou het mogelijk worden om telefoons en andere toestellen af te nemen, teneinde hun identiteit te achterhalen en hun route en verblijfplaatsen na te gaan. Ook aanwijzingen op de toestellen die erop wijzen dat de persoon in kwestie betrokken zou zijn geweest bij een misdrijf, dienen overgemaakt te worden aan de Oostenrijkse autoriteiten. Dergelijke maatregelen vormen een ernstige inbreuk op de privacy van de betrokken personen, gewaarborgd door artikel 7 EU-Handvest. Het voorstel beperkt ook het beroepsgeheim van artsen die verzoekers om internationale bescherming behandelen. Ziekenhuizen moeten de autoriteiten ook verwittigen wanneer asielzoekers ontslaan worden, met oog op een "more effective preparation and implementation of deportations" zo verklaart een woordvoerder van de regering. Het is duidelijk dat de nieuwe rechts-radical Oostenrijkse regering in de nabije toekomst een zeer harde aanpak van migratie nastreeft en al actief stappen heeft ondernomen om haar anti-migratiediscours in praktijk om te zetten. Hierbij schuwt ze de inperking en schending van fundamentele rechten van asielzoekers niet. Er werd al vanuit verschillende hoeken kritiek geuit op de nieuwe plannen van de Oostenrijkse regering. Zo waarschuwde de voorzitter van het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof de Oostenrijkse regering voor schendingen van de grondwettelijke rechten van asielzoekers door de nieuwe maatregelen inzake de inbeslagname van geld en telefoons. Ook Amnesty International waarschuwde voor de negatieve gevolgen van de voorstellen, die voor nog meer onzekerheid zorgen en nog meer wantrouwen ten opzichte van asielzoekers zouden veroorzaken bij de Oostenrijkse bevolking. Het maakt de integratie van verzoekers en verkrijgers van internationale bescherming nog moeilijker, in een land waar de vooroordelen ten opzichte van migranten al groot zijn. "Displaced people are being lumped together by this government... as cheats or as a security risk. This is not only wrong, it is also dangerous for our peaceful cohabitation ».

Uit de geciteerde rapporten blijkt dat in Oostenrijk ernstige gebreken bestaan op een aantal essentiële punten van het asielsysteem, met name de toegang tot de asielprocedure, de toegang tot materiële ondersteuning, de toegang tot gespecialiseerde medische gezondheidszorg, de toegang tot de arbeidsmarkt, de beperkingen op de mogelijkheden tot familiehereniging. De regering belooft geen verbetering van deze gebreken. Integendeel: te verwachten valt dat verzoekers om internationale bescherming het in Oostenrijk zeer moeilijk zullen krijgen en verschillende fundamentele rechten in het gedrang zullen zien komen, zoals: het recht op bescherming van het privé- en familieleven (art. 7 EU-Handvest); het recht om te werken (art. 15 EU-Handvest); het asielrecht (art. 18 EU-Handvest); het

recht op bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering (art. 19 EU-Handvest). Op basis van bovenstaande analyse van de rapporten waarvan de bestreden beslissing slechts één analyseerde en daarbij een verkeerde lezing ervan nahield, alsook van bijkomende informatie uit andere objectieve en recente bronnen, meent verzoeker dat verwerende partij zich bezondigt aan een manifeste beoordelingsfout wat betreft de situatie van asielzoekers in Oostenrijk en dat ze haar beslissing grondiger had moeten motiveren.

Volgens verzoekende partij kon tegenpartij zich niet vergenoegen met een vaststelling dat uit het ter motivering van de bestreden beslissing geciteerde betrouwbaar en professioneel rapport wel degelijk ernstige tekortkomingen blijken en dat deze “general deficiencies” aankaart, om de kritiek die dit rapporten uit vervolgens zonder enige motivatie naast zich neer te leggen en te concluderen dat dat deze bron niet noopt tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Wanneer verwerende partij bronnen aanhaalt die ernstige kritiek uiten op het Oostenrijkse asielsysteem en ze vervolgens besluit deze bronnen niet te volgen, dan moet ze duidelijk motiveren en beargumenteren waarom ze deze conclusie trekt. De bestreden beslissing bevat geen dergelijke motivatie. Nochtans tonen de verslagen aan dat meerdere bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU en 2013/32/EU geschonden worden door de Oostenrijkse autoriteiten ten aanzien van asielzoekers. Bovendien riskeert verzoeker in Oostenrijk in een zeer precarie situatie te belanden, omwille van het feit dat hij zijn getraumatiseerde toestand die een behandeling noodzaakt die in Oostenrijk niet voorhanden is, en dat hij bovendien een grote kans loopt om buiten het Oostenrijkse opvangsysteem te belanden. Verzoeker riskeert dus in zijn fragiele psychologische toestand zonder enige behandeling en zonder enige materiële ondersteuning te blijven in Oostenrijk. Een overdracht aan Oostenrijk zou in het geval van verzoeker dan ook een ernstig risico inhouden voor een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat er geen risico bestaat dat verzoeker, in geval van overdracht aan Oostenrijk, blootgesteld zal worden aan schendingen van zijn grondrechten en zich niet in vernederende levensomstandigheden zal bevinden. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij dit niet heeft gedaan. Verwerende partij had dan ook een zorgvuldig(er) onderzoek moeten voeren naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Oostenrijk. Verwerende partij liet na dit te doen, waardoor moet worden besloten tot een schending van haar motiveringsplicht zoals vastgelegd in artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verschillende grondrechten van verzoeker zoals gewaarborgd door het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Gelet ook op de feitelijkheden die in het specifieke geval van verzoeker aan de orde zijn.

Overwegende dat verzoeker immers psychologische problemen hekelt. Overwegende dat verzoeker – ongeacht het resultaat van een leeftijdsonderzoek – blijkt geeft van een jonge leeftijd.

Dat het voorgaande op ondubbelzinnig wijze resulteert in een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker, dit geïnterpreteerd in het licht van de huidige (asiel)koers die Oostenrijk heeft ingezet en waarvan bijvoorbeeld de uittreding uit het VN-migratiepact en het opsluiten van “gevaarlijke” asielzoekers duidelijke indicatoren zijn gebleken.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Oostenrijk een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Oostenrijk te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Oostenrijk verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

3.3.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest en van het verbod van willekeur stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting slechts aangeeft wat de inhoud van deze bepaling en dit beginsel is, en op het einde van haar betoog in het algemeen stelt dat

een schending ervan voorligt. Zij zet *prima facie* echter niet concreet uiteen op welke manier het voormelde artikel en het voormelde beginsel door de bestreden beslissing geschonden worden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het enig middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van de Opvangrichtlijn 2003, wijst de Raad erop, nog daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen, dat de Opvangrichtlijn 2003 in 2013 herschikt werd door richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Opvangrichtlijn). De "*algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg*" zijn thans terug te vinden in artikel 17 van de Opvangrichtlijn. De verzoekende partij kan zich aldus hoe dan ook niet dienstig op artikel 13 van de Opvangrichtlijn 2003 beroepen. De Raad benadrukt dat hij verder wel ingaat op het betoog van de verzoekende partij inzake de materiële opvang en gezondheidszorg in Oostenrijk in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij voert echter aan dat de gemachtigde omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

Verder wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het voormelde artikel 3 luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, *Kudla/Polen*, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de

voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219; EHRM 15 juli 2002, *Kalashnikov/Rusland*, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 251).

De tekortkomingen in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de verzoekers om internationale bescherming die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* niet dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert – een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (GK) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ (GK) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoekende partij aannemelijk maken bij een overdracht aan Oostenrijk vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat een overdracht naar Oostenrijk geen schendingen inhoudt. Als hij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en alle elementen die zij wist of redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was hij volgens de verzoekende partij tot een ander besluit gekomen, met name dat zij bij een overdracht naar Oostenrijk wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Vervolgens zet zij een aantal concrete elementen uiteen met betrekking tot de situatie in Oostenrijk.

Als eerste punt gaat de verzoekende partij in op de volgens haar gebrekkige toegang tot rechtsbijstand en de gebrekkige beroepsprocedure.

Zij voert in de eerste plaats aan dat asielzoekers in Oostenrijk gedurende de asielprocedure geen toegang hebben tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel wegens een gebrek aan rechtsbijstand. Zij verwijst hiervoor naar de vaststellingen in het *“Country Report: Austria”* van de *Asylum Information Database* (hierna: AIDA), *up-to-date* tot 16 april 2019 (hierna: het AIDA-rapport) (pp. 28-30). Zij stelt samenvattend dat de aangeboden juridische bijstand niet onafhankelijk is, moeilijk toegankelijk voor asielzoekers toegewezen aan opvangcentra in afgelegen regio's, en dat al te gemakkelijk wordt beslist dat de procedure van de asielzoeker toch geen enkele kans op slagen heeft. Ook wijst zij erop dat bijzonder ontoereikende juridische bijstand wordt voorzien in het stadium van de beroepsprocedure, waarbij de bijstand zelfs niet door een jurist moet worden geleverd. Volgens haar blijkt hieruit duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures. Concreet voor haar geval stelt de verzoekende partij dat, aangezien zij geen inkomen heeft, het risico reëel is dat zij zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een pertinente ontstentenis van kosteloze juridische bijstand in deze procedure. Zij geeft aan dat het AIDA-rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat haar asielverzoek door de Oostenrijkse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf ook gebruik maakt van het AIDA-rapport, maar dat hij niet specifiek ingaat op de door de verzoekende partij aangehaalde passage aangaande de rechtsbijstand. De gemachtigde erkent met betrekking tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk echter wel het volgende: *“We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

De verzoekende partij kan met haar betoog deze vaststellingen van de gemachtigde niet betwisten. Al blijkt uit het AIDA-rapport inderdaad dat de rechtsbijstand in eerste aanleg op een aantal vlakken problematisch is, kan niet uit het oog verloren worden dat artikel 19 van richtlijn 2013/32/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) slechts vereist dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoekers om internationale bescherming in de procedures in eerste aanleg op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen. In het AIDA-rapport (p. 28) wordt uitdrukkelijk aangegeven dat gratis juridisch advies wordt verstrekt in de vestigingen van het *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (hierna: BFA), zijnde de federale dienst voor immigratie en asiel. Er wordt hierbij weliswaar aangegeven dat verzoekers om internationale bescherming hiervoor naar de BFA moeten reizen, hetgeen moeilijk kan zijn wanneer hun verblijfplaats ver weg van de vestiging is of in afgelegen gebieden. De verzoekende partij geeft echter niet aan op grond waarvan zij aanneemt dat zij in een afgelegen gebied zal terechtkomen, nu het terugnameakkoord van 25 oktober 2019 uitdrukkelijk bepaalt dat de plaats van overdracht de luchthaven van Wenen is. Bovendien maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier het gegeven dat zij desgevallend ver moeten reizen om het nodige advies te verkrijgen, de procedure dermate zou hypothekeren dat dit moet beschouwd worden als een systeemfout. Verder gaat de verzoekende partij niet in op het gegeven dat de NGO waarmee zich volgens het AIDA-rapport een aantal problemen stellen (pp. 28-29), zijnde het *Verein Menschenrechte Österreich* (hierna: VMO), slechts instaat voor het verlenen van het voormelde gratis juridische advies in 6 van de 18 vestigingen van de BFA (p. 28). Zij zet ook niet uiteen waarom het feit omtrent deze NGO een negatieve perceptie bestaat, waardoor verzoekers om internationale bescherming niet steeds vertrouwen hebben in het gegeven advies, zou maken dat dit advies niet zou beantwoorden aan de vereisten van het voormelde artikel 19. Hetzelfde geldt voor de verwijzing verder in het verzoekschrift, weliswaar zonder bronvermelding, naar een zekere verbondenheid tussen de verstrekkers van juridisch advies en de overheid.

In de mate dat de kritiek van de verzoekende partij betrekking heeft op daadwerkelijke juridische bijstand tijdens de administratieve procedure in eerste aanleg, zoals een vertegenwoordiging door een advocaat, wijst de Raad erop dat zulke rechtsbijstand en vertegenwoordiging (met name *“ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg”*, cf. artikel 20.1 van de Procedurerichtlijn) overeenkomstig artikel 20.2 van de Procedurerichtlijn slechts een mogelijkheid, maar geen verplichting is. Dat de verzoekende partij door een gebrek aan inkomen (hetgeen overigens een loutere bewering is) een reëel risico zou lopen dat zij zich in de procedure in eerste aanleg niet door een advocaat kan laten vertegenwoordigen, kan bijgevolg hoe dan ook geen systeemfout uitmaken.

Met betrekking tot de juridische bijstand in het stadium van de beroepsprocedure stelt de verzoekende partij dat deze bijzonder ontoereikend is, waarna zij verwijst naar het feit dat deze zelfs niet door een jurist moet worden geleverd. In het AIDA-rapport (p. 30) wordt inderdaad aangegeven dat de juridische adviseurs geen advocaten moeten zijn of ervaring moeten hebben in vluchtelingen- en asielrecht, maar dat het volstaat dat universitair (niet-juristen) drie jaar praktische ervaring in vreemdelingenrecht hebben en niet-universitair vijf jaar. Het AIDA-rapport trekt uit deze vaststelling echter geen conclusie over de kwaliteit van de bijstand die wordt verleend. De verzoekende partij zet ook niet uiteen, laat staan dat zij aantoon, dat uit de Procedurerichtlijn zou blijken dat de betrokken rechtsbijstand slechts door advocaten en/of juristen mag worden verleend. Voor het overige formuleert de verzoekende partij geen concrete opmerkingen met betrekking tot de juridische bijstand tijdens de beroepsprocedure. Haar uitgebreide citaat heeft immers slechts betrekking op de passage in het AIDA-rapport over de rechtsbijstand in eerste aanleg.

Verder in haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij meerdere van de bovenstaande opmerkingen en stelt zij bijkomend, weliswaar zonder concrete verwijzing naar specifieke passages in *“het AIDA-rapport”*, dat verzoekers om internationale bescherming niet de keuze hebben door welke NGO zij willen worden geadviseerd of bijgestaan, dat de vergoeding voor de juridische bijstand erg laag is en bovendien vermindert wanneer een welbepaald aantal personen wordt bijgestaan, waardoor bepaalde NGO's adviesaanvragen afwijzen. De verzoekende partij besluit dat het duidelijk is dat al deze zaken een erg negatieve impact hebben op de toegang tot en de kwaliteit van de juridische bijstand, en dat Oostenrijk hierdoor de artikelen 19, 20 en 22 van de Procedurerichtlijn schendt. In de mate dat de verzoekende partij haar kritiek herhaalt, volstaat het te verwijzen naar de hoger gemaakte vaststellingen. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA-rapport (pp. 29-30) blijkt dat voor de rechtsbijstand in de beroepsprocedure twee organisaties door het Ministerie van Justitie zijn aangesteld, met name *ARGE Rechtsberatung* en het reeds hoger vermelde VMO. Daarnaast mogen verzoekers om internationale bescherming zich laten vertegenwoordigen door een NGO of zelf een private advocaat betalen (p. 30). Het AIDA-rapport wijst daarnaast inderdaad op de lage vergoedingen en de kritiek van NGO's dat de compensatie te laag is om een goede standaard van rechtsbijstand te voorzien (p. 30). De

verzoekende partij verliest echter uit het oog dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk wijst op het feit dat NGO's in 2017 verbeteringen hebben vastgesteld in het systeem van het juridisch advies, waarbij een verbetering werd vastgesteld in de rechtsbijstand verleend door het VMO en een verbetering van de kwaliteit van het juridisch advies van deze organisatie (p. 31). Zelfs als de verzoekende partij voor rechtsbijstand in de beroepsprocedure aan het VMO zou worden toegewezen, maakt zij in de geschetste omstandigheden niet duidelijk dat deze rechtsbijstand dermate problematisch zou zijn dat deze niet zou volstaan in het licht van de Procedurerichtlijn. In de mate dat zij nog algemeen verwijst naar een schending van de artikelen 19 en 20 van deze richtlijn, laat zij niet alleen na concreet aan te geven waaruit deze schending dan wel zou bestaan, maar kan de Raad ook verwijzen naar zijn hoger gemaakte vaststellingen in dit verband. Ook aangaande artikel 22 van de Procedurerichtlijn zet de verzoekende partij niet uiteen op welke manier concreet een schending voorligt. Bovendien heeft deze bepaling betrekking op kwetsbare personen met bijzondere opvangbehoeften. De verzoekende partij maakt *prima facie* niet aannemelijk dat zij tot deze categorie behoort. Op de voorgehouden kwetsbaarheid van de verzoekende partij gaat de Raad ook verder nog in.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar “*een recente survey van het Mixed Migration Platform*” en wat hieruit zou blijken, stelt de Raad vast dat zij nalaat een bron te vermelden, zodat het voor de Raad niet mogelijk is de inhoud en de datum van deze survey na te gaan. Bijgevolg kan hij slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

In de tweede plaats voert de verzoekende partij aan dat er een gebrek is aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht. Zij stelt dat een beroepsprocedure is voorzien bij het *Bundesverwaltungsgericht* (hierna: BVwG), de federale administratieve rechtbank, maar dat dit enkel kan nagaan of de bestreden beslissing federale wetgeving schendt en dus de correctheid van de beslissing zelf niet kan nagaan. Volgens haar is de voorziene beroepsprocedure dus geen effectief rechtsmiddel. Vervolgens citeert zij een passage uit het AIDA-rapport (p. 26).

Vooreerst wijst de Raad erop dat een effectief rechtsmiddel volgens het EHRM vereist dat het rechtcollege een *ex nunc* bevoegdheid heeft aangaande het recht en de feiten, of nog dat het bevoegde orgaan een aandachtige, volledige en strikte controle moet kunnen uitvoeren op de situatie van een verzoeker (EHRM 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje/België*, §§ 105 en 107; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 387 en 389).

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit het door de verzoekende partij aangehaalde citaat weliswaar blijkt dat de bevoegdheid van het BVwG beperkt is, want dat dit wordt bepaald door de inhoud van het beroep, met name de erin opgenomen gronden en argumenten (p. 26). De verzoekende partij geeft echter niet aan op welke manier uit de door haar aangehaalde passage van het AIDA-rapport (of uit een andere passage) kan worden afgeleid dat het BVwG enkel kan nagaan of de beslissing van het BFA al dan niet de federale wetgeving heeft geschonden. De Raad wijst erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de BVwG de mogelijkheid heeft om, als dit noodzakelijk is, een bijkomende zitting of bijkomende onderzoeken te vragen (p. 26). Ook stelt het rapport uitdrukkelijk dat de procedure kan leiden tot het toekennen van een status, het weigeren van een status of een terugverwijzing naar het BFA voor verder onderzoek en een herevaluatie van de zaak (p. 27). Ten slotte blijkt uit het AIDA-rapport dat het BVwG minstens 42% van de beslissingen van de BFA heeft vernietigd of geamendeerd, en dit om diverse redenen, zoals op vlak van de beoordeling van de feiten of het bewijs, omwille van een andere juridische redenering of om formele redenen (p. 27).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de beroepsprocedure en toegang tot de rechtsbijstand dermate gebrekkig zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou voorliggen. Zij kan *prima facie* dan ook niet aannemelijk maken dat de vaststelling van de gemachtigde dat de tekortkomingen die blijken uit kritische bemerkingen in het AIDA-rapport niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Het tweede punt dat de verzoekende partij aanhaalt, heeft betrekking op structurele tekortkomingen in de asielpprocedure en receptieomstandigheden.

De gemachtigde overweegt in de bestreden beslissing het volgende: “*De Oostenrijkse instanties stemden op 25.10.2019 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 3.2 van Verordening 604/2013 : “Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale*

bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.” Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Daarnaast verwijst de Raad naar het motief in de bestreden beslissing waarin de gemachtigde erkent dat het AIDA-rapport een aantal kritische bemerkingen plaats bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Zoals verder zal blijken, kan de verzoekende partij ook in het kader van het tweede onderdeel van haar enig middel echter *prima facie* niet aannemelijk maken dat de aangehaalde problemen van die aard zijn dat zij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen zouden uitmaken.

In de eerste plaats haalt de verzoekende partij aan dat er in Oostenrijk een gebrek aan neutrale tolken is tijdens de asielprocedure. Zij stelt dat asielzoekers bij de interviews in hun asielprocedure immers worden bijgestaan door tolken waarvan de neutraliteit en de professionaliteit niet altijd kunnen worden gegarandeerd. Zij citeert hierbij opnieuw uit het AIDA-rapport (p. 24).

De Raad stelt vast dat het betrokken citaat geen uitspraak doet over de neutraliteit van de tolken. De verzoekende partij maakt zelf ook niet duidelijk waarop zij haar stelling baseert dat er een gebrek aan neutrale tolken zou zijn. Verder geeft het AIDA-rapport inderdaad aan dat er geen standaarden voor de kwalificatie van tolken in asielprocedures zijn, dat het tolken dikwijls niet door geaccrediteerde tolken gebeurt en dat meestal personen met de gevraagde talenkennis geval per geval worden ingehuurd. Het AIDA-rapport trekt uit deze vaststellingen echter geen enkele conclusie aangaande de kwaliteit van de tolken. Ook de verzoekende partij trekt overigens geen enkele conclusie uit haar stelling dat de professionaliteit van de tolken niet altijd kan worden gegarandeerd. De Raad merkt nog op dat in het betrokken citaat van het AIDA-rapport uitdrukkelijk wordt gesteld dat in het begin van het interview aan verzoekers om internationale bescherming wordt gevraagd of zij de tolk begrijpen. De verzoekende partij voert ook niet aan, laat staan dat zij aantoonde, dat er problemen zouden zijn met het vinden van (degelijke) tolken voor de specifieke taal die zij spreekt (blijkens het administratief dossier het Pashtou). Ook het AIDA-rapport geeft hieromtrent geen enkele indicatie.

In de tweede plaats voert de verzoekende partij een uitgebreid betoog over het gegeven dat personen die een opvangstructuur voor meer dan drie dagen hebben verlaten, uitgesloten worden van het recht op opvang. Zij stelt in dit verband tevens dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing tot uitsluiting, die vaak arbitrair is. De verzoekende partij citeert in dit kader uit het AIDA-rapport en tevens uit het rapport “*Navigating the Maze: Structural Barriers to Accessing Protection in Austria*”, opgesteld door de *European Council on Refugees and Exiles* (hierna: ECRE) in december 2015 (hierna: het ECRE-rapport).

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het ECRE-rapport blijkt dat dit *up-to-date* is tot december 2015 (p. 2) en dat het werd opgesteld naar aanleiding van een observatiebezoek aan Oostenrijk tussen 30 november 2015 en 2 december 2015 (p. 6). Ook stelt het rapport uitdrukkelijk dat het het *AIDA Country Report on Austria* aanvult en ermee moet worden samengelezen (p. 2). De verzoekende partij maakt in haar uiteenzetting niet duidelijk op grond waarvan zij meent dat het nog relevant is te verwijzen naar een rapport dat steunt op de situatie in Oostenrijk op het einde van 2015, en aldus op een situatie van meer dan vier jaar geleden. De Raad kan dan ook slechts rekening houden met de vaststellingen die blijken uit het ECRE-rapport, *up-to-date* tot december 2015 in de mate dat de verzoekende partij aantoonde dat deze nog steeds blijken uit het recentste AIDA-rapport, *up-to-date* tot 19 april 2019, dat overigens door ECRE geredigeerd is (AIDA-rapport, p. 2). De Raad merkt in dit verband tevens op dat AIDA zelf door ECRE wordt gecoördineerd (AIDA-rapport, p. 2).

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waarom zij aanneemt dat zij zal worden uitgesloten van het recht op ontvang, na de opvangstructuur voor meer dan drie dagen te hebben verlaten. In het AIDA-rapport (p. 72) worden de gronden opgesomd waarop materiële opvangvoorzieningen kunnen worden ingetrokken, waaronder inderdaad het verlaten van de toegewezen opvangplaats voor meer dan drie dagen, en tevens situaties als het herhaaldelijk schenden van de huisregels of gedrag vertonen dat de veiligheid van de andere bewoners in het gedrag brengt of

het indienen van een volgend verzoek. De verzoekende partij wordt echter overgedragen aan Oostenrijk als een Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt in dit verband uitdrukkelijk het volgende overwogen: “[Het AIDA-rapport] stelt dat personen, die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen (pagina 45).” Dit blijkt inderdaad uit het AIDA-rapport. Uit de EUODAC-databank blijkt dat van de verzoekende partij op 2 augustus 2019 in Oostenrijk vingerafdrukken werden genomen en de verzoekende partij heeft verklaard dat zij Oostenrijk reeds na twee dagen heeft verlaten. In de oorspronkelijke weigering tot terugname van 26 september 2019 stellen de Oostenrijkse autoriteiten ook uitdrukkelijk dat de verzoekende partij op 1 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming deed, dat zij onmiddellijk na het indienen van haar asielaanvraag verdween en voordat enige procedurele stap kon worden gezet, en dat haar *whereabouts* sinds 5 augustus 2019 niet gekend zijn. Daarnaast is het terugnameakkoord van 25 oktober 2019 gestoeld op artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening, hetgeen impliceert dat het verzoek van de verzoekende partij in Oostenrijk nog in behandeling is. Bijgevolg behoort de verzoekende partij tot de categorie Dublinterugkeerders waarop het in de bestreden beslissing opgenomen citaat uit het AIDA-rapport betrekking heeft, is van een volgend verzoek geen sprake en verloopt de voormelde periode van twee jaar slechts begin augustus 2021. De verzoekende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier zij, door het loutere feit dat zij een Dublinterugkeerder is, zich in een van de gevallen zou bevinden die aanleiding kunnen geven tot het intrekken van materiële opvangvoorzieningen. De verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door geen rekening te houden met de louter hypothetische situatie dat haar recht op materiële opvang op een bepaald ogenblik tijdens haar verblijf in Oostenrijk zou kunnen worden ingetrokken naar aanleiding van bepaalde gedragingen of een bepaalde gebeurtenis. Bovendien benadrukt de Raad dat artikel 20 van de Opvangrichtlijn de lidstaten toelaat om de materiële opvangvoorzieningen te beperken of, in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, in te trekken in de in deze bepaling opgesomde gevallen. In het AIDA-rapport (p. 73) wordt slechts bij een van de opgesomde in Oostenrijk geldende gronden aangegeven dat deze niet is voorzien in artikel 20 van de Opvangrichtlijn. Het rapport voegt er echter aan toe dat deze grond in de praktijk niet lijkt te worden toegepast of relevant te zijn.

Gelet op het bovenstaande doen de verdere opmerkingen van de verzoekende partij met betrekking tot het rechtsmiddel tegen een intrekkingbeslissing, wat betreft haar persoonlijke situatie, niet langer ter zake. Wat betreft de vraag of in dit verband sprake is van systeemfouten, wijst de Raad vooreerst erop dat uit de relevante passages van het AIDA-rapport (pp. 72-74) niet blijkt dat de betrokken beslissingen arbitrair zijn, zoals de verzoekende partij voorhoudt. Verder stelt het AIDA-rapport inderdaad dat procedurele garanties in het geval van een intrekking (of beperking) niet volledig tegemoetkomen aan de vereisten van artikel 20 van de Opvangrichtlijn, bijvoorbeeld omdat de betrokkene niet steeds op voorhand wordt gehoord, er geen schriftelijke kennisgeving van de beslissing is, of omdat de opvangvoorzieningen van alle betrokkenen in een gewelddadig conflict werden ingetrokken, zonder na te gaan wat de specifieke rol van elk betrokken individu in het conflict was. De verzoekende partij zet echter niet uiteen dat deze tekortkomingen dermate ernstig zijn dat van een systeemfout sprake zou zijn. In dit kader wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat een rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing die materiële opvangvoorzieningen intrekt (of beperkt) bij een administratieve rechtbank (het BVwG of de administratieve rechtbank van de federale provincies, naargelang of de beslissing door het BFA of door een provinciale overheid werd genomen) en dat gratis rechtsbijstand zowel wettelijk als in de praktijk is voorzien (p. 73).

Als derde punt voert de verzoekende partij aan dat, zelfs indien zij niet zou worden uitgesloten van het recht op opvang, dan nog blijkt dat opvang niet is gegarandeerd in Oostenrijk, waarna zij opnieuw citeert uit het AIDA-rapport (p. 70). Vooreerst herhaalt de Raad dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij bij terugkeer zou uitgesloten zijn van het recht op opvang. Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de betrokken passage inderdaad blijkt dat Dublinterugkeerders hindernissen kunnen tegenkomen om na hun aankomst de volledige basiszorg (*Grundversorgung*) te krijgen, dat er soms geen vrije plaatsen zijn in de federale provincie waaraan zij zijn toegewezen. Het rapport vervolgt dat het daarom gebeurt dat zij vrijwillig in de transitzone van de luchthaven (*Sondertransit*) blijven en wachten op de hernieuwing van hun recht op basiszorg, hoewel zij ondertussen in een gesloten centrum verblijven. Bijgevolg blijkt uit het AIDA-rapport dat er, zelfs als de basiszorg en de normale opvang niet onmiddellijk na aankomst kunnen aanvangen, nog steeds in opvang wordt voorzien, zij het in een gesloten centrum. Uit het AIDA-rapport blijkt geenszins dat Dublinterugkeerders in deze situatie zouden verstoken blijven van de nodige (basis)voorzieningen zoals huisvesting en andere materiële

ondersteuning, zoals de verzoekende partij verder in haar verzoekschrift op niet-onderbouwde wijze voorhoudt.

Elders in haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij, met slechts een algemene verwijzing naar “het AIDA-rapport”, nog in op het moment van toegang tot de basiszorg en stelt zij dat hier een schending van artikel 17 van de Opvangrichtlijn voorligt. De Raad wijst er echter op dat het AIDA-rapport slechts spreekt over een mogelijkheid van een schending, aangezien er een discrepantie is tussen de rechten op basis van de wet enerzijds en op basis van de overeenkomst tussen de staat en de federale provincies anderzijds (p. 69). Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport ook niet dat een Dublinterugkeerder zoals de verzoekende partij met deze problematiek zal worden geconfronteerd. Zoals hoger reeds vastgesteld, wijst het AIDA-rapport wat betreft de toegang tot de basiszorg voor Dublinterugkeerders, enkel op eventuele vertragingen omwille van een gebrek aan vrije plaatsen. Daarnaast wijst de verzoekende partij, nog steeds zonder concrete bronvermelding, op een tweede beperking, met name voor verzoekers om internationale bescherming die in Oostenrijk zijn aangekomen met een visum en die zouden uitgesloten worden van het basiszorgsysteem. Zij stelt dat deze beperking haar rechtstreeks dreigt te treffen, maar zij laat na dit verder toe te lichten. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij met een visum Oostenrijk zou zijn binnengekomen. Zij heeft integendeel verklaard dat zij elk land op haar reisweg illegaal is binnengekomen, zo ook de vier lidstaten van de Europese Unie (Griekenland, Oostenrijk, Duitsland en België). Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag.

Met betrekking tot de omstandigheden in de opvangcentra overweegt de gemachtigde nog het volgende: *“Wat de opvangfaciliteiten betreft, meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra variëren maar dat de omstandigheden in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 79).”* Dit blijkt inderdaad uit het AIDA-rapport en wordt door de verzoekende partij ook niet concreet betwist.

Als vierde punt gaat de verzoekende partij in op de toegang tot medische verzorging. Volgens de verzoekende partij heeft het gegeven dat zij geen toegang heeft tot een opvangstructuur ook onmiddellijk gevolgen voor haar toegang tot medische hulpverlening. Zij citeert in dit verband een passage uit het AIDA-rapport (p. 85).

De Raad wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende overweegt:

“Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg wettelijk is gewaarborgd (pagina 84). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

Daarnaast stelt hij ook het volgende:

“Tijdens zijn gehoor maakte betrokkene melding van een aantal gezondheidsproblemen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor

de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 5 werkdagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen."

Uit het administratief dossier, met name uit vraag 32 van het gehoor van 20 november 2019, blijkt dat de verzoekende partij aangaande haar gezondheidstoestand het volgende verklaarde: *"Sinds dat ik Afghanistan verlaten heb, kan ik niet meer slapen. Ik ben gepanikeerd en ik me veel zorgen over wat de toekomst gaat brengen."* Op de vraag of zij nog andere problemen had, antwoordde zij het volgende: *"Ik heb hepatitis B. Ik heb geen andere problemen. Ik heb problemen met de maag en een vieze smaak in mijn mond door de hepatitis. En ik voel veel druk op mijn hoofd door de hepatitis."*

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij psychologische problemen heeft en dat dit, samen met het gegeven dat zij blijf geeft van een jonge leeftijd, op ondubbelzinnige wijze resulteert in een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofd. De verzoekende partij gaat echter voorbij aan de motivering van de gemachtigde dat zij tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij betwist niet dat zij zulke attesten of andere elementen niet heeft aangebracht en dit blijkt tevens niet uit het administratief dossier. Ook bij haar huidig verzoekschrift voegt zij geen enkel begin van bewijs bij van de voorgehouden psychologische problemen of van andere medische problemen. De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de voormelde motivering van de gemachtigde onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verder blijkt uit het door de verzoekende partij aangehaalde citaat van het AIDA-rapport (p. 85) dat elke verzoeker om internationale bescherming die de basiszorg ontvangt, een ziekteverzekering heeft, en dat behandeling of geneesmiddelen die niet door de ziekteverzekering gedekt zijn, op aanvraag door het departement voor basiszorg van de federale provincies of door het ministerie van Binnenlandse Zaken kunnen worden gedekt. Uit het AIDA-rapport blijkt tevens dat zelfs als de basiszorg is ingetrokken, een recht op noodhulp en noodzakelijke behandeling behouden blijft. De verzoekende partij maakt in deze omstandigheden niet duidelijk waarom zij, zelfs al zou zij als Dublinterugkeerder niet onmiddellijk toegang tot de basiszorg hebben omwille van plaatsgebrek (en dus niet omdat haar recht op materiële opvangvoorzieningen zou zijn ingetrokken), *a fortiori* geen recht zou hebben op noodhulp en noodzakelijke behandeling. Het AIDA-rapport erkent dat er in de praktijk moeilijkheden kunnen zijn om, in bepaalde gevallen waarin sprake is van een intrekking van de materiële opvangvoorzieningen, beroep te doen op de voormelde noodhulp en noodzakelijke behandeling. Hoger heeft de Raad echter reeds vastgesteld dat het louter hypothetisch is dat de verzoekende partij zich na overdracht in deze gevallen zou bevinden. Bovendien heeft de verzoekende partij zelf in de hand dat zij geen gewelddadig gedrag stelt of meer dan twee dagen uit een centrum voor eerste opvang (*Erstaufnahmestelle* of EAST) afwezig blijft. Daarnaast wijst het AIDA-rapport op de mogelijkheid voor sommigen die met de voormelde moeilijkheden geconfronteerd worden, om beroep te doen op een gezondheidsproject van een NGO.

Verder in haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij, doch zonder verwijzing naar bronnen, op een ernstig tekort aan gespecialiseerde hulp voor getraumatiseerde verzoekers om internationale bescherming en aan zorg en behandeling voor psychische problemen. De verzoekende partij stelt dat, in het licht van de ernstige traumatische problemen ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan waarmee zij te kampen heeft, en van de onbeschikbaarheid van de nodige behandeling in Oostenrijk, een overdracht aan Oostenrijk zou impliceren dat zij verstoken blijft van de door haar psycholoog noodzakelijk geachte behandeling, met ernstige gevolgen voor haar psychisch en algemeen welzijn tot gevolg. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geen enkel medisch attest heeft voorgelegd, zodat zij ook geen begin van bewijs voorbrengt van enige *"door [haar] psycholoog noodzakelijk geachte behandeling"*. In de mate dat de algemene verklaringen van de verzoekende partij over slaapproblemen, gepanikeerd zijn en zich zorgen maken over de toekomst sinds zij uit Afghanistan is vertrokken, als

“traumatische problemen ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan” kunnen worden beschouwd, kan de Raad slechts nogmaals benadrukken dat de verzoekende partij heeft nagelaten haar verklaringen in enige mate te onderbouwen. Ook in dit onderdeel van haar enig middel gaat de verzoekende partij niet concreet in op de uitdrukkelijke motivering in de bestreden beslissing over de gezondheidszorg in Oostenrijk en over de door de verzoekende partij aangehaalde gezondheidsproblemen. Zij kan eraan dan ook geen afbreuk doen.

In een ander onderdeel van haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij opnieuw naar haar getraumatiseerde toestand die een behandeling noodzaakt die in Oostenrijk niet voorhanden is, en naar de grote kans die zij zou lopen om buiten het Oostenrijkse opvangsysteem te belanden. Volgens haar riskeert zij dus in haar fragiele psychologische toestand zonder enige behandeling en zonder enige materiële ondersteuning te blijven in Oostenrijk. Het volstaat voor de Raad om te verwijzen naar zijn hoger gemaakte vaststellingen, zowel wat betreft de gezondheidstoestand van de verzoekende partij als wat betreft de toegang tot de opvang. Met dit betoog kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat zij bij overdracht aan Oostenrijk een ernstig risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij kan ook niet voorhouden dat de gemachtigde in dit verband het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht zou hebben geschonden.

Het vijfde punt van de verzoekende partij heeft betrekking op de inkomsten uit tewerkstelling. De verzoekende partij voert aan dat zij bij een terugkeer naar Oostenrijk niet zelf kan voorzien in volwaardig levensonderhoud, omwille van de beperkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt, zowel in feite (taal, diploma, werkervaring) als in rechte. Ook hier citeert zij uit het AIDA-rapport (p. 82). De Raad stelt vast dat uit de betrokken passage blijkt dat verzoekers om internationale bescherming het recht hebben te werken tijdens de procedure, maar dat er inderdaad een aantal beperkingen zijn, bijvoorbeeld wat de duur betreft en de sector waarin mag worden gewerkt. De verzoekende partij zet echter niet uiteen, laat staan dat zij aantoon, dat deze beperkingen ertoe zouden leiden dat zij in een situatie terechtkomt waarin zij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Bovendien oordeelde het BVwG op 25 juni 2018 dat het beperken van de toegang tot de arbeidsmarkt in strijd is met artikel 15.2 van de Opvangrichtlijn en dat verzoekers om internationale bescherming daadwerkelijke toegang tot de arbeidsmarkt moeten hebben. Tevens wordt verwezen naar de mogelijkheid om als zelfstandige te werken, met dienstencheques in private huishoudens tewerkgesteld te worden (sinds april 2018) en om tegen vergoeding non-profitwerk te doen. De verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom zij zou moeten werken om volwaardig in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Hoger is reeds gebleken dat zij als Dublinterugkeerder zal terechtkomen in de opvang en bijgevolg in het basiszorgsysteem. Voor het overige verwijst de geciteerde passage naar de invloed van een inkomen uit werk op de basiszorg, maar in dit verband zet de verzoekende partij op geen enkele manier uiteen hoe en waarom dit voor haar relevant zou zijn.

Verder in het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij nogmaals op de problemen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt. Zij doet dit opnieuw zonder enige bronverwijzing en beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting, zonder deze in enige mate op haar persoonlijke situatie te betrekken. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de hoger gemaakte vaststellingen in dit verband, ook met betrekking tot artikel 15.2 van de Opvangrichtlijn. In dit onderdeel vermeldt de verzoekende partij tevens een verstrenging van de situatie inzake familiehereniging. Nog los van het gegeven dat zij ook dit niet onderbouwt, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt in welke mate dit voor haar relevant is. Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat zij enige intentie heeft om beroep te doen op procedures van gezinshereniging.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nog zonder enige onderbouwing dat het economische klimaat in Oostenrijk niet van die aard is dat zij zelf in een volwaardig levensonderhoud kan voorzien. Opnieuw benadrukt de Raad dat de verzoekende partij als Dublinterugkeerder recht heeft op materiële opvangvoorziening en dus op de basiszorg. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk economisch klimaat zij precies doelt. Zij maakt in deze omstandigheden dan ook niet duidelijk waarom de gemachtigde hieromtrent moest motiveren.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de asielprocedure en de receptieomstandigheden dermate gebrekkig zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou voorliggen. Zij kan *prima facie* dan ook niet aannemelijk maken dat de vaststelling van de gemachtigde dat de tekortkomingen die blijken uit kritische bemerkingen in het AIDA-

rapport niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

In een volgend onderdeel van haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij de gemachtigde dat hij slechts naar één landenrapport over Oostenrijk heeft verwezen om aan te tonen dat zij bij haar terugkeer geen onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan. Zij stelt dat uit “voormelde” rapporten echter blijkt dat zij bij haar terugkeer zal verstoten worden van opvang en medische verzorging.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing inderdaad slechts verwezen wordt naar één rapport, met name het meest recente AIDA-rapport, *up-to-date* tot 16 april 2019. De Raad stelt niet alleen vast dat het AIDA-rapport het soort informatie bevat waaraan het EHRM, zoals hoger reeds aangegeven, veel waarde hecht, maar dat de verzoekende partij zich doorheen haar verzoekschrift ook zelf voortdurend op dit rapport beroept. Daarnaast maakt zij ook gebruik van het ECRE-rapport van december 2015, maar in dat verband heeft de Raad reeds vastgesteld dat dit verouderd is en betrekking heeft op een zeer specifieke periode, en bijgevolg, op zichzelf beschouwd, nog weinig relevantie en waarde heeft. De verzoekende partij verwijst elders nog algemeen naar “*andere objectieve en recente bronnen*”, maar zulke andere bronnen blijken niet uit de concrete uiteenzetting doorheen het enig middel. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde ook meermaals verwijst naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM.

Verder heeft de Raad reeds meermaals vastgesteld dat uit het AIDA-rapport geenszins blijkt dat de verzoekende partij zal worden verstoten van opvang en medische verzorging, en dat de gemachtigde hieromtrent in de bestreden beslissing ook heeft gemotiveerd.

In een volgend onderdeel voert de verzoekende partij een theoretisch betoog inzake het onderzoek dat in het kader van artikel 3 van het EVRM moet worden gevoerd. Zij stelt dat de bestreden beslissing geen enkele (individuele) garantie ten aanzien van haar biedt en dat de Oostenrijkse autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen haar overdracht.

De Raad stelt vast dat uit de initiële weigering van het terugnameverzoek van 26 september 2019 blijkt dat deze was gestoeld op twijfel die bestond omtrent de al dan niet minderjarigheid van de verzoekende partij. De Oostenrijkse autoriteiten gaven hierbij aan dat zij meenden dat een medische leeftijdsbepaling essentieel en noodzakelijk is. Op 3 oktober 2019 hebben de Belgische autoriteiten echter een vraag tot heronderzoek van het terugnameverzoek aan de Oostenrijkse autoriteiten gericht, waarin zij hebben uiteengezet dat reeds een medisch leeftijdsonderzoek was doorgevoerd en dat op 13 september 2019 was geoordeeld dat de verzoekende partij ouder dan 18 jaar was. Hierop hebben de Oostenrijkse autoriteiten het terugnameverzoek zonder meer aanvaard. De verzoekende partij zet niet uiteen in welke mate de voormelde initiële weigering relevant zou zijn in het licht van het onderzoek van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast maakt de verzoekende partij ook niet duidelijk op welke individuele garanties zij precies doelt. Met haar vage betoog kan zij *prima facie* niet aantonen dat zij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moesten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Oostenrijk (*cf.* EHRM *A.S/Zwitserland*, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, *A.M.E/Nederland*; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*). In de mate dat de verzoekende partij verder in het verzoekschrift nog verwijst naar het feit dat zij blijk geeft van een jonge leeftijd, ongeacht het resultaat van een leeftijdsonderzoek, wijst de Raad erop dat uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier het feit dat zij blijk geeft van een jonge leeftijd, ook al is zij meerderjarig, op ondubbelzinnige wijze resulteert in een bijzondere kwetsbaarheid, al dan niet in combinatie met de niet-geattesteerde psychologische problemen. Zij verwijst hier nog naar “*de huidige (asiel)koers*” die Oostenrijk heeft ingezet en waarvan bijvoorbeeld de uittreding uit het “*VN-migratiepact*” en het opsluiten van ‘gevaarlijke’ asielzoekers duidelijke indicatoren zijn gebleken. Zij laat echter na enige bron te vermelden en zet ook niet uiteen op welke manier deze factoren relevant zouden zijn in het licht van een eventuele bijzondere kwetsbaarheid. Ten slotte maakt de verzoekende partij hoe dan ook niet duidelijk op welke manier uit haar betoog bovendien een extreme kwetsbaarheid zou blijken, zoals vereist door de voormelde rechtspraak van het EHRM.

In een volgend onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde afdoende en deugdelijk had moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een Dublinintergkeerder in Oostenrijk, en ook alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had moeten brengen. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft vastgesteld, met verwijzing naar het AIDA-rapport (p. 45) dat personen, die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten, en dat hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen. Het volstaat te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in dit verband. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concreet maakt welke elementen waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben, in de bestreden beslissing niet in rekening zijn gebracht. Met dit betoog kan de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk maken dat het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij zonder meer naar “*de betrokken koerswijziging die in Oostenrijk bezig is*” en verwijt zij de gemachtigde niet te hebben nagegaan wat de gevolgen ervan precies zijn, *in casu* in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin III-verordening naar Oostenrijk wordt overgedragen. Met dit vaag en ongestaafd betoog kan de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen echter *prima facie* niet aannemelijk maken. Ook daar waar zij stelt dat de bestreden beslissing *in casu* niet ernstig heeft onderzocht of zij bij verwijdering naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling, kan zij dit niet aannemelijk maken. De Raad verwijst naar de verschillende vaststellingen die hij reeds heeft gemaakt en ook verder nog zal maken.

In een volgende paragraaf voert de verzoekende partij opnieuw een theoretisch betoog in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt ook dat “*uit het bovenstaande*” volgt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Oostenrijk er dermate structurele tekortkomingen vertonen, dat er dus ernstige motieven zijn om aan te nemen dat zij als Dublinintergkeerder per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Volgens de verzoekende partij baseert de gemachtigde zich op foutieve informatie, verwijst hij enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om haar terug te leiden naar Oostenrijk en houdt hij andere informatie achter. Zij stelt dat het vertrouwensbeginsel dat Oostenrijk gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de “*Duitse autoriteiten*” de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, niet daadkrachtig aangeeft dat de bestreden beslissing en dus de gemachtigde zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform het voormelde artikel 3, en dat deze motivering aldus niet afdoende is. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde dan ook ten onrechte concludeert dat uit het door hem geciteerde rapport niet kan worden afgeleid dat sprake is van systemische en structurele tekortkomingen. Zij verwijst opnieuw naar het AIDA-rapport en naar het ECRE-rapport, dat de gemachtigde “*om evidente redenen*” niet aanhaalt.

De Raad verwijst opnieuw naar zijn hoger gemaakte vaststellingen, met inbegrip van deze met betrekking tot het ECRE-rapport van 2015 en de waarde ervan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom de gemachtigde in de geschetste omstandigheden het betrokken rapport had moeten aanhalen. Ook geeft zij niet aan welke informatie de gemachtigde dan wel zou hebben achtergehouden. Daarnaast kan zij ook niet voorhouden dat de gemachtigde slechts verwezen zou hebben naar het “*vertrouwensbeginsel*” en niet concreet op de situatie in Oostenrijk en die van de verzoekende partij zou zijn ingegaan.

In de mate dat de verzoekende partij nog een uitgebreid betoog voert, waarin zij naar meerdere concrete elementen uit het ECRE-rapport verwijst, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat deze elementen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 3 februari 2020 nog steeds relevant waren. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de betrokken problematieken nog steeds in het recentste AIDA-rapport aan bod komen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op meerdere plaatsen in haar verzoekschrift verwijst naar hervormingen en tendensen tot verstrenging van het Oostenrijkse asielsysteem, waarbij verwezen wordt naar een coalitie van conservatieven en extreemrechts die “*sinds december 2017*” de regering vormt. Zij haalt daarbij een aantal wetsvoorstellen aan en bespreekt hun inhoud. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij nalaat bronnen te vermelden. Zij neemt één citaat op, dat

blijkbaar afkomstig is van ECRE en dateert van “*vorig jaar*”, maar het is niet duidelijk van welke bron dit citaat afkomstig is. Daarnaast maakt de verzoekende partij ook niet duidelijk op welke manier eventuele hervormingen, tendensen, wetsvoorstellen en verwachtingen relevant zijn, als niet blijkt dat een daadwerkelijke aanpassing van de regelgeving heeft plaatsgevonden. De verzoekende partij voert niet aan dat zulke wetswijzigingen hebben plaatsgevonden en dat het AIDA-rapport op bepaalde vlakken verouderd zou zijn, laat staan dat zij dit aantoon. De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde in dit verband de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen zou hebben geschonden.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nog dat de gemachtigde zich niet kan vergenoegen met een vaststelling dat uit het ter motivering van de bestreden beslissing geciteerde betrouwbare en professionele rapport wel degelijk ernstige tekortkomingen blijken en dat dit “*general deficiencies*” aankaart, om de kritiek die dit rapport uit vervolgens zonder enige motivering naast zich neer te leggen en te concluderen dat deze bron niet noopt tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij stelt verder nog dat als de gemachtigde bronnen aanhaalt die ernstige kritiek uiten op het Oostenrijkse asielsysteem en hij vervolgens besluit deze bronnen niet te volgen, hij duidelijk moet motiveren en beargumenteren waarom hij deze conclusie trekt. Volgens haar bevat de bestreden beslissing geen dergelijke motivering en tonen “*de verslagen*” aan dat meerdere bepalingen van de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn geschonden zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat de gemachtigde nergens heeft gesteld dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er ernstige tekortkomingen en “*general deficiencies*” zijn in Oostenrijk. Hij heeft enkel erkend dat het rapport een aantal kritische bemerkingen maakt en dat een aantal opmerkingen te maken zijn. Uit de bovenstaande vaststellingen van de Raad is daarnaast gebleken dat de verzoekende partij zelf niet aannemelijk kan maken dat sprake is van systeemfouten of van omstandigheden die samenhangen met haar individuele situatie, waardoor een overdracht naar Oostenrijk een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou uitmaken. De verzoekende partij kan bijgevolg ook niet aannemelijk maken dat de motivering van de gemachtigde in dit verband niet zou volstaan.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij met haar betoog *prima facie* niet aannemelijk maken dat zij bij een overdracht aan Oostenrijk vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk maken.

3.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde moet dan ook niet verder worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. VAN DEN BOSSCHE